

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 12Csp/90/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719205061
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kovalčíková
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2020:6719205061.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v spore vedenom pred sudkyňou JUDr. Janou Kovalčíkovou, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpený: JUDr. Ján Šoltés, advokát, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, proti žalovanej: V. Y., P. C., G.. XX.XX.XXXX, K. F. XXXX/XX, XXX XX J., zastúpená: JUDr. Mário Pataky, advokát, so sídlom Hviezdoslavovo námestie 200, 029 01 Námestovo, o zaplatenie 9.585,21 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu v celom rozsahu **z a m i e t a**.
- II. Súd **z a s t a v u j e** konanie sčasti 40,- Eur s príslušenstvom.
- II. Súd **p r i z n á v a** žalovanej právo na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 percent.

o d ô v o d n e n i e :

1. Pôvodný žalobca Všeobecná úverová banka, a.s., Bratislava, IČO: 31 320 155 ako právny nástupca Consumer Finance Holding, a.s., Kežmarok, IČO: 35 923 130 z titulu zlúčenia uvedenej spoločnosti s VÚB, a.s. uzatvorili Zmluvu o pôžičke XXXXXXXX dňa 16.02.2015 vo výške 9.764,92 Eur. Zmluvu o pôžičke mala žalovaná splácať v pravidelných 96. mesačných splátkach vo výške 210,80 Eur, a to do celkovej výšky 20.236,80 Eur. K podaniu žaloby žalovaná uhradila sumu 4.216,- Eur. Úver bol zosplatnený 19.03.2017, o čom bola žalovaná informovaná listom zo dňa 29.03.2017, celkový dlh k podaniu žaloby predstavuje 9.585,21 Eur. Túto sumu žiada žalobca uhradiť spolu s príslušenstvom.

2. Okresný súd Zvolen vydal platobný rozkaz 12Csp/90/2019-32 zo dňa 18.11.2019.

3. Žalovaná v podaní zo dňa 10.12.2019 zaslala súdu listinné doklady spolu s odporom na č.l. 47, v ktorom uviedla, že nesúhlasí s výškou žalovanej sumy, tak ako ju uviedol žalobca, pretože v predloženej Zmluve o poskytnutí pôžičky absentujú náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

V zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z.z.: Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok. V Zmluve o poskytnutí pôžičky uzatvorenej dňa 16.02.2015 (ďalej aj ako „zmluva o poskytnutí pôžičky“), ktorú žalobca predložil v tomto konaní sa však na prvej strane v časti, kde má byť uvedená

„Priemerná hodnota RPMN:“ uvádza len „,00%“. Na žiadnom inom mieste predmetnej zmluvy o poskytnutí pôžičky sa neuvádza priemerná hodnota RPMN pre príslušný spotrebiteľský úver.

Z rozsudku Krajského súdu Nitra, sp. zn. 6Co/33/2018, zo dňa 24.10.2018:

„Odvolací súd ďalej dodáva, že zmluva neobsahuje ani údaj o priemernej hodnote RPMN na príslušný spotrebiteľský úver platný ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenej podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok v zmysle § 11 ods. 2 písm. y/ zák. č. 129/2010 Z. z.“

„Účelom zakotvenia obligatórneho charakteru (uvádzania) údajov priemernej hodnoty RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere je to, aby spotrebiteľ, ktorý ju uzatvára, mal možnosť porovnať tento údaj (vypovedajúci o priemernej výške RPMN od všetkých poskytovateľov úverov pre obdobné typy úverov) s údajom - výškou RPMN, pri ktorej mu je poskytovaný úver od dodávateľa, s ktorým uzatvára predmetnú zmluvu a posúdi, či poskytnutý úver je pre neho výhodný alebo nie (v porovnaní s inými poskytovateľmi obdobných úverov). Absencia tohto údajov v zmluve preto znemožňuje spotrebiteľovi vyhodnotiť výhodnosť jemu poskytovaného úveru, a preto neuvedenie i tejto obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere má za následok, že poskytnutý úver sa považuje podľa § 11 ods. písm. a/ zák. č. 129/2010 Z. z. za bezúročný a bez poplatkov.“

Stanovenie sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, t.j. sankcie v podobe straty nároku veriteľa na zmluvné úroky a poplatky v dôsledku neuvedenia priemernej RPMN je bezpochyby primeranou sankciou pre veriteľa, ktorý dlhodobo poskytuje spotrebiteľské úvery, pretože nesplnením svojich zákonných povinností pripravil žalovanú ako spotrebiteľa o možnosť porovnať si žalobcom ako veriteľom poskytovaný spotrebiteľský úver a jeho výhodnosť pre žalovanú s ostatnými dostupnými spotrebiteľskými úvermi od ostatných veriteľov. Žalobca ako odborne spôsobilá osoba, ako dodávateľ v spotrebiteľskom úverovom vzťahu, nemal žiadnu objektívnu prekážku, pre ktorú nemohol v predmetnej zmluve o poskytnutí pôžičky uviesť priemernú hodnotu RPMN, ktorá je riadne zverejnená na internetovej stránke Ministerstva financií SR vo výške 10,28 % (ostatné spotrebiteľské úvery bez zabezpečenia vo výške viac ako 6500 eur so zmluvnou splatnosťou od 5 do 10 rokov). O tejto skutočnosti žalovaná v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy o poskytnutí pôžičky nemala vedomosť (až do porady s právnym zástupcom po doručení platobného rozkazu), navyše je zákonnou povinnosťou veriteľa (žalobcu) uviesť spotrebiteľovi platnú výšku priemernej RPMN vzťahujúcej sa na predmetný spotrebiteľský úverový vzťah. Pri porovnaní v zmluve o poskytnutí pôžičky uvedenej hodnoty RPMN vo výške 25,40 % (s poznámkou, že táto sa môže meniť) a priemernou RPMN vo výške 10,28 % je zrejme, že sa nejedná o zanedbateľný rozdiel medzi týmito hodnotami, a že žalovaná nemala k dispozícii tento podstatný údaj pre to, aby urobila svoje ekonomické rozhodnutie ohľadne uzatvorenia zmluvy o poskytnutí pôžičky. Z uvedeného porovnania je zrejme, že iné subjekty poskytujúce spotrebiteľské úvery poskytovali aj lacnejšie spotrebiteľské úvery ako úver od žalobcu. Žalobca napriek dlhej splatnosti úveru požadoval 25,40 % ročný úrok, ktorý sa v rovnakej výške odrazil aj v hodnote RPMN, a ktorý je nepomerne vyšší ako úroky vyžadované inými subjektmi na finančnom trhu. Sankcia pre žalobcu ako veriteľa v podobe straty nároku na úroky a poplatku z úveru je preto absolútne primeraná. Okrem vyššie uvedenej chýbajúcej náležitosti je žalovaná aj toho názoru, že v predmetnej zmluve o poskytnutí pôžičky absentuje aj náležitosť, ktorou je uvedenie konečnej splatnosti, ktorá je v zmluve uvedená len ako „2/2023“.

Podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z.:

Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

Zároveň je potrebné poukázať aj na skutočnosť, že pre posúdenie spotrebiteľského úveru ako bezúročného a bez poplatkov postačuje absencia čo i len jednej z podstatných náležitostí vyžadovaných zákonom č. 129/2010 Z.z.

Rozsudok Krajského súdu Trenčín, sp. zn. 4Co/178/2018, zo dňa 25.10.2018: „Ak chýba čo i len jedna z náležitostí vymenovaných v § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, pretože uvedený zákon nepredpokladá kumulatívne nesplnenie všetkých zákonom predpísaných podmienok vymenovaných v ust. § 9 ods. 2 uvedeného zákona, je treba úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ bola v zmluve o úvere nesprávne uvedený termín konečnej splatnosti a nesprávne uvedená výška priemernej RPMN, takýto úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, ako uviedol aj súd prvej inštancie.“

Vo vzťahu k dojednanej výške zmluvného úroku vo výške 25,40 % je potrebné posúdiť takto dohodnutú výšku v kontexte súladu s dobrými mravmi, kedy je zrejme, že priemerná úroková sadzba bánk za úvery poskytované v mesiaci február 2015 bola na úrovni 11,81 %, ktorú v zmluve o poskytnutí pôžičky dohodnutá úroková sadzba prevyšuje o viac ako 100 %. Vo všeobecnosti možno síce tolerovať vyšší zmluvný úrok u nebankového poskytovateľa spotrebiteľských úverov, avšak žalovaná má za to, že takto nastavený úrok je neprimerane vysoký, a teda odporuje dobrým mravom. Rovnako v

prípade porovnania dohodnutej RPMN a priemernej RPMN spotrebiteľských úverov nad 6500 eur a so splatnosťou od 5 do 10 rokov sa pri všetkých veriteľoch pohybovala na úrovni 10,28 % a pri novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch poskytnutých bankami za 4. štvrtrok 2014 vo výške 11,58 %. V oboch prípadoch predstavuje hodnota RPMN vo výške 25,40 % viac ako dvojnásobok priemernej hodnoty RPMN, resp. viac ako 100 % navýšenie oproti priemeru na finančnom trhu.

Z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5 Cdo 26/2011, zo dňa 26. 04. 2012:

„Pri dojednávaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri peňažnej pôžičke „uspokojí“ bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť“ obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke a dohodu o úrokoch z tejto pôžičky často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov dojednaná podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek.“

Z rozsudku Krajského súdu Prešov, sp. zn. 25Co/68/2018, zo dňa 13.11.2018:

„Odvolací súd prisvedčuje konštatovaniu súdu prvej inštancie, že dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda sa nesmie priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (porov. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009). V danom prípade sa súd prvej inštancie správne zaoberal výškou dohodnutého úroku z úveru, ktorú činí 25,50 % ročne a porovnával ju s úrokmi poskytovanými peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, keď dojednaný úrok 25,50 % presahuje uvádzané limity úrokových sadzieb uplatňovaných bankami, a to o viac ako 100 %.“

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je zrejmé, že dohoda o úroku vo výške 25,40 % podstatným spôsobom prevyšuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú. Žalobca v podanom návrhu na vydanie platobného rozkazu uvádza, že žalovaná mala splácať pôžičku v pravidelných mesačných splátkach vo výške 210,80 EUR, avšak z predloženej zmluvy o poskytnutí pôžičky takáto skutočnosť nevyplyva. Zo zmluvy o poskytnutí pôžičky vyplýva, že žalovaná má uhrádzať mesačnú splátku vo výške 222,28 EUR, pričom tento nesúlad žalobca nijako nevysvetlil. Rovnako tak nevysvetlil ani skutočnosť, že v podanom návrhu na vydanie platobného rozkazu uvádza, že celková suma pôžičky má byť vo výške 20.236,80 EUR, pričom z predloženej zmluvy o poskytnutí pôžičky vyplýva suma vo výške 21.338,88 EUR. Vzhľadom na uvedené skutočnosti tak žalobcom uvádzané skutkové tvrdenia nie sú v súlade s ním predloženými listinnými dôkazmi. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetná zmluva o poskytnutí pôžičky neobsahuje všetky podstatné náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z., žalobca nemá nárok na zaplatenie úrokov a poplatkov z úveru, a preto všetky žalovanou vykonané platby na predmetný záväzok vo výške 4.216,- EUR je potrebné započítať na istinu, t.j. žalobcom uplatnený nárok vo výške 9.585,21 EUR nie je dôvodný. Okrem chýbajúcich náležitostí uvedených vyššie zároveň žalovaná namieta aj platnosť uzatvorenej zmluvy o poskytnutí pôžičky, pretože z tejto nie je zrejmé, či bola podpísaná oprávnenou osobou za žalobcu.

Podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka:

Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa ust. § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka:

Písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou.

Z výpisu z Obchodného registra Slovenskej republiky pre osobu právneho predchodcu žalobcu spoločnosť Consumer Finance Holding, a. s., IČO: 35 923 130 (ďalej ako „CFH“), vyplýva, že v období od 07.06.2008 do 31.12.2017 konali v mene CFH spoločne dvaja členovia predstavenstva. Na poslednej strane zmluvy o poskytnutí pôžičky sa však nachádza len jediný bližšie nešpecifikovaný podpis zástupcu spoločnosti (CFH), pričom vôbec nie je zrejmé o podpis akej osoby sa jedná. V zmysle zápisu v Obchodnom registri Slovenskej republiky však CFH konala prostredníctvom dvoch členov predstavenstva, a preto za tohto stavu nemožno hodnotiť predloženú zmluvu o poskytnutí pôžičky ako

platnú. Rovnako je potrebné poukázať, že aj na žalobcom doloženom dodatku k zmluve č. XXXXXXX sa rovnako nachádza opäť len jediný bližšie neidentifikovaný podpis za CFH. Navyše tento dodatok pôsobí neurčito, keďže v označení tohto úkonu sa spomína Dodatok k Zmluve o poskytnutí pôžičky č. XXXXXXX, avšak v texte dodatku sa výslovne uvádza, že „Tento dodatok mení a dopĺňa Zmluvu č. XXXXXXX uzavretú medzi Dlžníkom a Veriteľom dňa 08.12.2014..“, a teda jeho obsah je neurčitý. Rovnako z neho nie je zrejmé, kedy malo dôjsť k podpisu takéhoto dodatku. Pre prípad posúdenia zmluvy o poskytnutí pôžičky ako neplatného právneho úkonu má žalobca nárok len na vrátenie poskytnutej istiny ako vydania bezdôvodného obohatenia z neplatného právneho úkonu. Pre tento prípad žalovaná vzniesla námietku premlčania žalovaného nároku v celom rozsahu, z dôvodu uplynutia subjektívnej lehoty ako aj objektívnej premlčacej lehoty 3 rokov od vzniku bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti považuje žalovaná nárok žalobcu za nedôvodný v celom rozsahu a následne žalobu zamietol a priznal jej náhradu trov konania v celom rozsahu.

4. Okresný súd Zvolen uznesením č.k. 12Csp/90/2019-73 zo dňa 13.12.2019, právoplatné 31.12.2019 zrušil platobný rozkaz Okresného súdu Zvolen, č.k. 12Csp/90/2019-32 zo dňa 18.11.2019 v celom rozsahu.

5. Žalobca v podaní zo dňa 22.01.2020 uviedol, že uzatvorená zmluva aj s poukazom na výrok rozsudku Súdneho dvora EÚ (tretia komora) zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15 obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti. Žalobca vo vzťahu k náležitosti rozpisu splátok odkazuje na aktuálne uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22.02.2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017, kde je jednoznačne konštatované, že zmluva nemusí obsahovať rozpis splátok na istinu, úroky a poplatky. Vo vzťahu k preukázaniu náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. odkazujeme okresný súd aj na výrok rozsudku Súdneho dvora EÚ (tretia komora) zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, kde sa uvádza, že Zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Uvedené je možné doplniť aj o súčasnú právnu úpravu v zákone č. 129/2010 Z. z., z ktorého vyplýva, že je postačujúce, ak rozpis jednotlivých položiek každej splátky sa uvádza v amortizačnej tabuľke, ktorá nie je automaticky súčasťou každej zmluvy o spotrebiteľskom úvere a povinnosť ju vydať má veriteľ na základe žiadosti dlžníka/ spotrebiteľa. Zároveň je vhodné poukázať aj na ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR ako 4/6 najvyššej súdnej inštancie v sústave všeobecných súdov, a to predovšetkým uznesenie NS SR z 17.04.2018 sp. zn. 3Cdo/56/2018 alebo uznesenie NS SR z 23.04.2018 sp. zn. 4Cdo/211/2017, kde súd poskytol dostatočné odôvodnenie uvedenej náležitosti spotrebiteľského úveru aj s poukazom na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES. Nad rámec uvedených skutočností je žalobca toho názoru, že z hľadiska teórie práva a právnej sily jednotlivých predpisov je potrebné dodržiavať právne akty Európskej únie, teda že vnútroštátne zákony sa musia vykladať vo svetle práva Európskej únie. Pokiaľ nie je možné priznať smernici priamy účinok nastupuje do popredia nepriamy účinok právnych aktov Európskej únie. Nepriamy účinok smerníc je vyjadrením potreby tzv. eurokonformného výkladu, teda že zákonodarca členského štátu musí prijímať predpisy, ktoré nie sú v rozpore s právom, ktoré z hľadiska postavenia disponuje vyššou právnou silou. Pokiaľ teda došlo k nesprávnemu výkladu znenia smernice, kde slovenský zákonodarca išiel nad rámec ustanovení smernice, uvedené konanie by malo mať rovnaké právne účinky ako v prípadoch keď je smernica aplikovaná nesprávne, resp. nie je transponovaná v predpísanej transpozičnej lehote. V takom prípade sa môžu tak právnické ako aj fyzické osoby dovoľávať práv a povinností vyplývajúcich priamo z aktu Európskej únie. Pokiaľ smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ ES jasne deklaruje, že rozpis splátok v členení na istinu, úroky a poplatky nie je potrebný, zákonodarca musí tento právny výklad dodržiavať. Nie je možné tak konať a rozhodovať v rozpore so znením právnych aktov Európskej únie, ku ktorým vyššie uvedená smernica nepochybne patrí. Vo vzťahu k existencii náležitosti podľa §9 ods. písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch žalobca poukazuje na výrok rozsudku Súdneho dvora EÚ (tretia komora) zo dňa 09.11.2016 vo veci C-42/15, kde sa uvádza: „Zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky povinné náležitosti musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.“ V tejto súvislosti poukazujeme na tú skutočnosť, že termín konečnej splatnosti je priamo uvedený v uzatvorenej zmluve pričom v spojení so zmluvnými podmienkami, s ktorými sa žalovaný oboznámil sú tieto hodnoty vyjadrené. Zároveň uvádzame, že splátky sú splatné v zmysle čl. 6 bod 6.2 Zmluvných podmienok do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci a v zmysle čl. 6 bod 6.3 Zmluvných podmienok je prvá splátka splatná nasledujúci mesiac po uzatvorení zmluvy, pokiaľ nie je

dohodnuté inak. Uzatvorená zmluva v spojení so zmluvnými podmienkami tak preukazuje, že termín konečnej splatnosti so splácaním po dobu 96 mesiacov pripadal na dátum 20.02.2023. Vo vzťahu k dobe trvania spotrebiteľského úveru žalobca uvádza, že v prípade riadneho splácania poskytnutého úveru je doba trvania zmluvy 96 mesiacov pripadajúcich na riadne predpísané zmluvné splátky. Žalovaný bol prostredníctvom parametrov zmluvy s uvedenými skutočnosťami oboznámený a tak mal vedomosť o dobe trvania úveru ako aj o termíne konečnej splatnosti. Žalobca v tejto súvislosti poukazuje aj na znenie ustanovenia občianskeho zákonníka § 122 ods. 2, kde sa uvádza že koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. Pokiaľ termín konečnej splatnosti, v ktorom má absentovať deň v mesiaci premietneme do daného ustanovenia, žalovaný musel mať vedomosť o tom, že splátka je splatná vždy len k 20. dňu v mesiaci, teda takýto údaj nemohol byť zameniteľný so žiadnym iným dňom v mesiaci. Žalobca je toho názoru, že v konaní nedošlo k premlčaniu celého jeho nároku a tento bol uplatnený v rámci plynutia zákonnej 3-ročnej premlčacej doby pre uplatnenie práva. Žalobca vychádza z tej skutočnosti, že podľa jeho názoru premlčanie dlhu, ktorý bol zosplatený v súlade s právnymi predpismi nemožno počítat od splatnosti prvej nezaplatenej splátky. Rozhodujúcou pre posúdenie premlčania dlhu je splatnosť tej splátky, ktorá vyvolala zročnosť celého dlhu. Uvedenému svedčí aj právny názor B. Y. A. O.. podľa ktorého: "V dôsledku doručenia dôvodnej žiadosti veriteľa o splatenie celej pohľadávky, nastáva strata výhody splátok a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť jednorazovo celý zvyšok dlhu. Ak dlžník svoju povinnosť nesplní, dostáva sa do omeškania a veriteľ je oprávnený vymáhať celý zostatok nesplateného dlhu žalobou. Premlčacia doba vo vzťahu ku celej neuspokojenej pohľadávke začne plynúť od splatnosti nesplnenej splátky, pre ktorú nastala strata výhody splátok." Žalobca si v tejto súvislosti dovoľuje odčítavať ustanovenia zmluvy ako aj právnych predpisov, ktoré majú dopad na právne posúdenie prejednávaneho sporu. V prvom rade žalobca poukazuje na ustanovenie zmluvných podmienok, kde sa v čl. 11 bod 11.4 uvádza: „Spoločnosť má právo na vyhlásenie okamžitej splatnosti Pôžičky v prípade, ak je klient v omeškaní so zaplatením jednej splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace a Spoločnosť upozornila na uplatnenie tohto práva Klienta 15 dní vopred.“ Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka uvádza: „Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.“ Žalobca v tejto súvislosti uvádza, že platné právne predpisy neobsahujú ustanovenie, ktoré by viazalo možnosť zosplatenia dlhu na konkrétnu splátku (t. j. na prvú nesplatenú). Z gramatického výkladu citovaných ustanovení vyplýva, že žalobca má oprávnenie vyhlásiť mimoriadnu splatnosť dlhu pre nesplnenie niektorej splátky. Žalobca ako veriteľ má tak právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti dlhu pre nesplnenie ktorejkoľvek splátky, t. j. tej ktorú si sám určí. V tejto súvislosti žalobca odkazuje na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 17Co/447/2016 zo dňa 24.08.2017, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia v bode 13 uvádza, že ak nie je preukázané inak, je potrebné považovať za nesplnenú splátku, odo dňa zročnosti, ktorej začne plynúť premlčacia doba podľa § 103 veta druhá OZ, splátku zročnú bezprostredne pred zosplatením. Žalobca na podporu svojho tvrdenia poukazuje aj na aktuálne Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/214/2017 zo dňa 31.08.2017, ktorý uvádza, že k zosplateniu úveru nedochádza automaticky po tom, ako sa žalovaný dostal do omeškania s platením viac ako troch splátok úveru. Splatnosť celej pohľadávky nenastáva totižto priamo zo zákona, ale záleží na veriteľovi či toto právo uplatní. K dátumu zosplatenia žalobca z predpísaných 24 splátok evidoval úhradu necelých 20 splátok, pričom žalovaný sa dostal do omeškania s 20. splátkou splatnou dňa 20.10.2016. Z hľadiska naplnenia podmienok uvedených v čl. 11 bod 11.4 Zmluvných podmienok, kedy musí veriteľ evidovať omeškanie jednej splátky počas doby dlhšej ako 3 mesiace tak zosplatenie v prejednanom spore nastalo vo vzťahu k splátke splatnej 20.01.2017, pričom 3-ročná premlčacia doba by uplynula až dátumom 20.01.2020. Nakoľko žalobca podal žalobu na súd pred týmto dňom, jeho nárok nie je premlčaný. Žalobca musel v zmysle zákona čakať na splatnosť troch po sebe nasledujúcich splátok, a preto v dôsledku plnenia zákonného predpokladu sa javí ako nedôvodné, aby uvedené splátky podliehali premlčaniu. Vychádzajúc z textu predžalobnej upomienky, žalobca poukazuje na tú skutočnosť, že uvedená listina nikde neuvádza, že dlh bude zosplatený vo vzťahu k splátke splatnej dňa 20.01.2016. Samotný text uvádza, že v prípade neuhradenia uvedenej splátky bude veriteľ len oprávnený úver zosplatiť. Nakoľko žalovaný nepodnikol po výzve žiadne kroky smerujúce k splateniu zameškaných splátok, žalobca bol oprávnený úver zosplatiť aj pre ktorúkoľvek nasledujúcu splátku. V oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, ktoré bolo súčasťou podanej žaloby nie je uvedené, pre ktorú splátku bol úver zosplatený, a preto veriteľ určil sám pre nesplnenie ktorej splátky sa úver zosplatiť. Nakoľko platné právne predpisy dávajú veriteľovi oprávnenie k zosplateniu, súd nemôže meniť toto oprávnenie na povinnosť, nakoľko tým dochádza k zásahu do jeho zákonných práv. V prípade

ak by súd konštatoval, že zosplatnenie dlhu bolo v rozpore so zákonom, je povinný skúmať premlčanie pri každej splátke osobitne. Žalobca zároveň poukazuje na tú skutočnosť, že ako veriteľ nemohol zosplatniť úver skôr než 19.03.2017 nakoľko v predžalobnej upomienke bola žalovanému poskytnutá lehota na plnenie do dátumu 05.03.2017 a teda zosplatnenie by v zmysle zákona nemohlo predchádzať koncu lehoty na plnenie. Nad rámec uvedeného žalobca uvádza, že pokiaľ sa pri premlčaní vychádza z ustanovenia § 101 OZ, teda že premlčacia doba plynie odo dňa, kedy sa mohlo právo vykonať po prvý raz, v spojení s ustanovením § 103 OZ je nutné poznamenať, že ak sa žalovaný dostal do omeškania prvýkrát splátkou zročnou dňa 20.07.2016, žalobca by nemohol pristúpiť k zosplatneniu a uplatniť právo v súvislosti s vyhlásením mimoriadnej splatnosti skôr ako po troch mesiacoch od danej splátky. Z uvedeného vyplýva, že právo spojené s vyhlásením mimoriadnej splatnosti mohol veriteľ prvýkrát (teda aj súdne) uplatniť najskôr dňom 20.10.2016, kedy uplynuli 3 mesiace od omeškania splátky. Je taktiež neprijateľné, aby začiatok premlčacej doby pre celý dlh začal plynúť splatnosťou neuhradenej splátky, t. j. aj pre splátky, ktoré ešte nie sú splatnými, nakoľko z predloženého prehľadu splátok a úhrad je zrejmé, že splátky predpísané pred zosplatnením sú posudzované v režime premlčania každej splátky osobitne. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhuje súdu, aby vyhovel podanej žalobe v zmysle žalobného petitu a priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6. Okresný súd Zvolen uznesením č.k. 12Csp/90/2019-107 zo dňa 12.05.2020, právoplatné 20.05.2020 nepribral do konania ako osobitný subjekt na ochranu práv žalovanej Združenie všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, IČO: 42 362 962 so sídlom v Bratislave.

7. Žalobca podaním zo dňa 14.06.2020 vzhľadom na postúpenie pohľadávky navrhol, aby v konaní vystupoval Intrum Slovakia s.r.o.. Príloha 3 Rámцovej zmluvy o postúpení pohľadávky je na č.l. 122. Oznámenie o postúpení pohľadávky na postupníka Intrum Slovakia s.r.o. z 02.06.2020 spolu s podacím hárkom z č.l. pv 123, 124. Žiadosť o postúpenie a prevod od VÚB, a.s. pre Intrum Slovakia s.r.o. zo dňa 29.05.2020 je na č.l. 126.

8. Okresný súd Zvolen uznesením č.k. 12Csp/90/2019-141 zo dňa 18.06.2020, právoplatné dňa 03.07.2020 pripustil zmenu subjektu na strane žalobcu tak, že z konania vystúpila Všeobecná úverová banka, a.s. a na jej miesto vstúpila spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o..

9. Nový žalobca ospravedlnil neúčast' na pojednávaní dňa 04.08.2020, poukázal na to, že žalovaná uhradila dve platby po 20,- Eur. Prvú platbu dňa 26.06.2020 v sume 20,- Eur a dňa 15.07.2020 sumu 20,- Eur, preto v tejto časti žalobu zobral späť.

10. Podľa § 144 Civilného sporového poriadku, žalobca môže vziať žalobu späť.

11. Podľa § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

12. Súd zastavil konanie sčasti 40,- Eur v súlade s citovanými ustanoveniami.

13. Predmetom žaloby zostala suma 9.545,21 Eur s príslušenstvom. Žalovaná v podaní zo dňa 03.08.2020 uviedla, že poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že žalobcom predložená zmluva o úvere (evidenčné číslo XXXXXXX) neobsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti. Základnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je v zmysle ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. (v znení účinnom v čase podpisu tejto zmluvy) náležitosť vyžadovaná pod písm. y), a to uvedenie priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmysle dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z., konkrétne k ustanoveniu § 9 ods. 2 písm. y) zákonodarca uvádza: „Priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov pre typ spotrebiteľského úveru podľa písmena d) platnú ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, uverejnenú podľa § 21 ods. 2 (cieľom tohto ustanovenia je zvýšiť informovanosť spotrebiteľa. Veriteľ bude povinný v zmluve uviesť priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov pre podobný produkt na trhu. Nakoľko údaje o priemerných hodnotách ročnej percentuálnej miery nákladov za všetkých veriteľov poskytujúcich spotrebiteľské úvery budú v súlade s § 21 verejne prístupné, veritelia ich budú môcť jednoducho získať a bude možné do zmluvy o spotrebiteľskom úvere doplniť hodnotu priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov platnú ku dňu podpisu zmluvy. Spotrebiteľ tak bude presne vidieť, akú zmluvu podpisuje vzhľadom na trhový priemer. Bude sa tak

môcť rozhodnúť, či si ponuku spotrebiteľského úveru podpisom akceptuje alebo bude hľadať lepšiu ponuku u iného veriteľa.“ Jednalo sa o povinnosť veriteľa, ktorá bola do zákona č. 129/2010 Z.z. zavedená už v čase jeho prijatia, a teda nešlo sa o žiadnu novozavedenú povinnosť žalobcu uvádzať túto povinnú náležitosť v čase podpisu predmetnej úverovej zmluvy. Žalobca ako podnikateľ s dlhoročnými skúsenosťami tak musí niesť plnú zodpovednosť za neuvedenie tejto zákonnej náležitosti, keďže jej neuvedenie zákon č. 129/2010 Z.z. účinný v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého spotrebiteľského úveru. Požiadavka zákona na uvádzanie priemernej RPMN je pritom v zákone č. 129/2010 Z.z. vyjadrená absolútne jasne a určito a nepripúšťa iný výklad tohto ustanovenia.

V zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z.z. (účinný od 01.01.2015 do 31.03.2015): Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

Podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. (účinný od 01.01.2015 do 31.03.2015): Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

Rozsudok Krajského súdu Žilina, sp. zn. 10Co/514/2014: „Možno v danej spojitosti dodať, že účelom zakotvenia obligatórneho charakteru (uvádzania) údajov priemernej hodnoty RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere je, aby spotrebiteľ, ktorý ju uzatvára, mal možnosť porovnať tento údaj (vypovedajúci o priemernej výške RPMN od všetkých poskytovateľov úverov pre obdobné typy úverov) s údajom - výškou RPMN, pri ktorej je mu poskytovaný úver od dodávateľa, s ktorým uzatvára predmetnú zmluvu, a posúdiť, či poskytovaný úver je pre neho výhodný alebo nie (v porovnaní s inými poskytovateľmi obdobných úverov). Absencia tohto údajov v zmluve znemožňuje spotrebiteľovi vyhodnotiť výhodnosť jemu poskytovaného úveru.“

Rozsudok Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 16Co/7/2018 zo dňa 30.04.2019: „Odvolací súd v názorovej zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že úver poskytnutý právny predchodcom žalobcu žalovanej je potrebné posúdiť ako bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. z dôvodu absencie údajov o priemernej hodnote RPMN podľa § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z.z. Vo vzťahu k tejto náležitosti zmluvy osobitne hodno zdôrazniť, že účelom zakotvenia obligatórneho charakteru (uvádzania) údajov priemernej hodnoty RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere je to, aby spotrebiteľ, ktorý ju uzatvára, mal možnosť porovnať tento údaj (vypovedajúci o priemernej výške RPMN od všetkých poskytovateľov úverov pre obdobné typy úverov) s údajom - výškou RPMN, pri ktorej mu je poskytovaný úver od dodávateľa, s ktorým uzatvára predmetnú zmluvu a posúdiť, či poskytovaný úver je pre neho výhodný alebo nie (v porovnaní s inými poskytovateľmi obdobných úverov). Absencia tohto údajov v zmluve preto znemožňuje spotrebiteľovi vyhodnotiť výhodnosť jemu poskytovanému úveru a preto neuvedenie tejto obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere má za následok, že poskytnutý úver sa považuje podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov.“

Zároveň je potrebné poukázať aj na skutočnosť, že pre posúdenie spotrebiteľského úveru ako bezúročného a bez poplatkov postačuje absencia čo i len jednej z podstatných náležitostí vyžadovaných zákonom č. 129/2010 Z.z.

Rozsudok Krajského súdu Trenčín, sp. zn. 4Co/178/2018, zo dňa 25.10.2018: „ak chýba čo i len jedna z náležitostí vymenovaných v § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, pretože uvedený zákon nepredpokladá kumulatívne nesplnenie všetkých zákonom predpísaných podmienok vymenovaných v ust. § 9 ods. 2 uvedeného zákona, je treba úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ bol v zmluve o úvere nesprávne uvedený termín konečnej splatnosti a nesprávne uvedená výška priemernej RPMN, takýto úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, ako uviedol aj súd prvej inštancie.“

Vo vzťahu k dojednanej výške zmluvného úroku vo výške 25,40 % je potrebné posúdiť takto dohodnutú výšku v kontexte súladu s dobrými mravmi, kedy je zrejmé, že priemerná úroková sadzba bánk za úvery poskytované v mesiaci február 2015 bola na úrovni 11,81 %, ktorú v zmluve o poskytnutí pôžičky dohodnutá úroková sadzba prevyšuje o viac ako 100 %. Vo všeobecnosti možno síce tolerovať vyšší

zmluvný úrok u nebankového poskytovateľa spotrebiteľských úverov, avšak žalovaná má za to, že takto nastavený úrok je neprimerane vysoký, a teda odporuje dobrým mravom.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka: neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka: výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 6Co/3/2019: „Odvolací súd zdôrazňuje tú skutočnosť, že úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov podliehajú súdnej kontrole vo svetle princípu dobrých mravov (§ 39 Občianskeho zákonníka). Doterajšia judikatúra súdov nespochybnila, že neprimerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú základný hodnotový poriadok. Cena plnenia tak teda nie je vyňatá zo súdnej kontroly, pokiaľ ide o rozsah jej primeranosti a ani kontroly podľa generálnej klauzuly (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Prevýšenie úrokov o 100 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami nie je tolerovateľné za žiadnych okolností. Preto správne postupoval súd prvej inštancie, ak za v rozpore s dobrými mravmi považoval úroky predstavujúce viac ako 100 % oproti priemeru úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere (v tom čase 13,14 % ročne). V tejto súvislosti odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že pokiaľ sú úroky neplatné v celom rozsahu, nemožno ich ďalej ani moderovať, a preto je nutné považovať dohodu o výške úrokov za v rozpore s dobrými mravmi. Táto okolnosť totiž spôsobuje značnú nerovnováhu v postavení účastníkov v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 53 ods. 1, 5 Občianskeho zákonníka.“

Súd poukazuje aj na rozhodovaciu prax tunajšieho súdu, a síce na nedávne rozhodnutia v skutkovo a právne podobných právnych veciach: sp. zn. 19Csp/69/2019: „V predmetnej veci súd dokazovaním zistil (č. l. 79), že výška dojednaných úrokov (25 %) predstavovala až 250 % priemernej (obvyklej) úrokovej miery v danom období (10 %) za spotrebiteľské úvery pri splatnosti 1 až 5 rokov a teda v zmluve dojednaná výška úrokov podstatne a v rozpore s dobrými mravmi prevyšuje obvyklú výšku úrokov na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch.“ sp. zn. 19Csp/66/2019: „V predmetnej veci súd dokazovaním zistil (č. l. 67), že výška dojednaných úrokov (25,59 %) bola takmer 3 -násobkom priemernej (obvyklej) úrokovej miery v danom období (8,91 %) a teda v zmluve dojednaná výška úrokov podstatne a v rozpore s dobrými mravmi prevyšuje obvyklú výšku úrokov na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Podporne súd poukazuje na v zásade konštantnú rozhodovaciu prax (najmä odvolacích) súdov, ktoré skonštatovali, že vo veciach tzv. nebankových subjektov sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky. Rozhodne nie však viac ako 100% oproti priemeru bánk a musia sa zohľadniť aj osobitosti prípadu je neobhájiteľné viac ako stopercentné navýšenie ceny úveru oproti priemeru bánk. (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co 313/2010 z 09.11.2010, rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/112/2017, sp. zn. 17Co/26/2015, sp. zn. 3Co/105/2014, sp. zn. 3Co/151/2013, sp. zn. 3Co/151/2013, sp. zn. 17Co/26/2015, sp. zn. 3Co 3/2011 z 12.10.2011).“ sp. zn. 19Csp/112/2019: „Po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že predmetná Zmluva o pôžičke je v časti týkajúcej sa výšky úrokov neplatná pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 Obč. Z. a § 3 ods. 1 Obč. Z.). Nezodpovedá všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Pri posúdení primeranosti dojednanej výšky úroku treba prihliadnuť na celkové okolnosti úkonu, jeho pohnútky a účel, ktorý sledoval. Predovšetkým však treba porovnať dojednaný úrok s úrokovou mierou obvyklou z praxe peňažných ústavov pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. Zn. 1Cdo/57/2005, ZSP 35/2010). Občiansky zákonník a ani iné právne predpisy výslovne nestanovia, do akej výšky je možné pri peňažnej pôžičke dojednať úroky, z tejto skutočnosti však nemožno vyvodzovať, že by výška úrokov závisela len od dohody účastníkov zmluvy o pôžičke, nakoľko i tu platí ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností, vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov, nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Je nepochybné, že neprimerane vysoké úroky, dojednané pri peňažnej pôžičke sú všeobecne považované za odporujúce uznávaným pravidlám správania a vzájomným vzťahom medzi ľuďmi a mravným princípom spoločenského poriadku, a teda sú v rozpore s dobrými mravmi.“ Obdobne aj sp. zn. 19Csp/49/2019 a ďalšie. „Súd má poznať svoju vlastnú judikatúru, t. j. aj rozhodnutia iných sudcov (resp. senátu) toho istého súdu, a túto judikatúru musí zohľadniť bez ohľadu na to, či na ňu samotné strany sporu poukazujú. Naopak, postoj všeobecných súdov vyznačujúci sa odlišnosťou prístupu k prejednávanej veci, ktoré sú v podstate identické, bez toho, aby svoj odklon odôvodnili, je prejavom svojvôle, ktorá odporuje základnému princípu materiálneho právneho štátu.“ (Nález Ústavného

súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 289/2017 z 21. novembra 2017) „Súčasťou princípu právnej istoty, vyplývajúceho z čl. 1 ods. 1 ústavy je požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach, dala rovnaká odpoveď. Ak všeobecný súd rozhodne v obdobných veciach odlišným alebo protichodným spôsobom, bez zdôvodnenia odlišného stanoviska prijatého v takejto obdobnej veci, poruší základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.“ (nálezn Ústavného súdu SR z 15. júna 2016, č. k. II. ÚS 19/2016-40) V nadväznosti na vyššie uvedené je potrebné dodať, že v súdenom prípade predstavuje žalobcom požadovaná úroková sadzba vo výške 25,40 % ročne 215,07 % priemernej úrokovej miery v danom období (11,81 %), z čoho je zrejmé, že takto dohodnutá výška úroku je v rozpore s dobrými mravmi, a preto je takáto dohoda o úroku neplatným zmluvným dojednaním. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako ani z podanej žaloby nevyplýva, či a akým spôsobom posúdil žalobca schopnosť žalovanej splácať poskytnutý spotrebiteľský úver, ktorého mesačná splátka činí 222,28 EUR. Z predloženej úverovej zmluvy nevyplýva, aká mala byť výška príjmu žalovanej, na základe ktorej žalobca, resp. jeho právny predchodca, s odbornou starostlivosťou posúdil, že žalovaná bude schopná dlhodobo splácať takto vysokú mesačnú splátku úveru. Príjem žalovanej za mesiace 01-02/2015 bol pritom len cca 320,- EUR mesačne, pričom po odrátaní mesačnej splátky vo výške 222,28 EUR jej zostalo na živobytie sotva 100,- EUR. Ani táto skutočnosť nezabránila právnomu predchodcovi žalobcu poskytnúť žalovanej úver. Ani samotná skutočnosť, že sa jednalo o konsolidačný úver neznamena, že poskytovateľ spotrebiteľského úveru nie je povinný skúmať schopnosť spotrebiteľa splácať poskytovaný spotrebiteľský úver. V prípade, ak by právny predchodca žalobcu dôsledne skúmal bonitu klienta, tak ako mu to ukladá zákon o spotrebiteľských úveroch, dôkladne zisťoval všetky príjmy a najmä výdavky žalovanej, prišiel by nepochybne na to, že finančná situácia žalovanej neumožňuje trvalo splácať poskytnutý spotrebiteľský úver (vzhľadom na jeho výšku, dĺžku splácania). Žalovaná síce predchádzajúce záväzky v rámci možností splácala, avšak len za cenu ďalšieho zadlžovania sa u iných nebankových poskytovateľov spotrebiteľských úverov, kedy splátky úverov uhrádzala vždy z ďalšieho úveru, až do času, kedy to už možné nebolo a žalovanej začal vykonávať zrážky zo mzdy PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., na základe skôr poskytnutých spotrebiteľských úverov, čo musela žalovaná riešiť návrhom na vydanie neodkladného opatrenia na tunajší súd. Žalovaná všetky skutočnosti, ktoré od nej žalobca požadoval uviedla, zdokladovala, nič nezamietala, poskytla žalobcovi aj súhlas na nahliadnutie do príslušných databáz, z ktorých by žalobca bez pochyby zistil, že mesačné záväzky žalovanej prevyšujú jej mesačný príjem, následkom čoho malo byť neposkytnutie ďalšieho úveru, pretože účelom skúmania bonity nie je len posúdenie rizika pre žalobcu, ale najmä to, aby sa zabránilo neúmernému zvyšovaniu úverového zaťaženia obyvateľstva a zhoršovania jeho sociálno-ekonomickej situácie. Na základe údajov dostupných právnomu predchodcovi žalobcu bolo zrejmé, že tento stav je pre žalovanú trvalo neudržateľný vzhľadom na jej nízky príjem a vysoké výdavky. Takýmto spôsobom však postupovali voči žalovanej viacerí poskytovatelia spotrebiteľských úverov, čo spôsobilo v konečnom dôsledku vysoké úverové zaťaženie žalovanej, ktoré už následne nebolo možné z jej strany napriek všetkej snahe zvládnuť a aj v súčasnosti sú žalovanej vykonávané zrážky zo mzdy na úhradu úverov, ktoré jej boli poskytnuté skôr, ako jej poskytol žalobca úver, ktorého doplatenia sa domáha v tomto konaní. Skutočnosť, že poskytovatelia spotrebiteľských úverov nedostatočne skúmali bonitu spotrebiteľov je podporená aj viacerými neskoršími zmenami zákona o spotrebiteľských úveroch a sprisňovaním pri skúmaní bonity pred poskytnutím spotrebiteľského úveru. Formálne skúmanie, t.j. skúmanie bonity len za účelom formálneho naplnenia znenia zákona bez toho, aby bol týmto posúdením naplnený aj sledovaný účel zákona nemožno chápať ako splnenie povinností veriteľa pred poskytnutím spotrebiteľského úveru. Takéto uľahčenie si plnenia svojich povinností a čisto formálne posúdenie bonity, navyše nedôsledné, zo strany žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu, nemožno akceptovať a je potrebné vyhodnotiť ho ako porušenie povinností veriteľa konať s odbornou starostlivosťou. Veriteľ ako odborne zdatná osoba má predstavovať akýsi záchranný mechanizmus v prípade, ak spotrebiteľ nedokáže dostatočne posúdiť svoju bonitu a následky ďalšieho zadlžovania sa.

Podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch: veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

Krajský súd Prešov, sp. zn. 19Co/87/2016: „Odvolací súd má za to, že odborná starostlivosť poskytovateľa úverov je starostlivosťou odbornou vtedy, ak je komplexom účinných nástrojov umožňujúcich zhodnotiť potenciál spotrebiteľa splatiť úver, rozsah ktorých bude daný individuálnymi okolnosťami. Nie odbornou je aj vtedy, ak je povrchná, ak je jej zmyslom expanzia kvantity bez

zohľadnenia kvality, a to nielen vo vzťahu k spotrebiteľom, ale aj vo vzťahu k vlastným zdrojom, ktoré sú neodbornou starostlivosťou potenciálne negatívne ohrozené taktiež. Odvolací súd s poukazom na uvedené v kontexte so skutkovým stavom zisteným z dôkazov vykonaných v priebehu celého konania dospel k záveru o tom, že žalobca hrubo porušil svoje povinnosti overiť úverovú schopnosť spotrebiteľa, žalovanému poskytol úver bez overenia údajov o jeho ekonomickej situácii, uspokojil sa s údajmi uvedenými treťou osobou do vyhlásenia podpísaného žalovaným, ktoré boli nepravdivé, nepravdivosť by bol pritom ľahko zistil už z požiadavky na doloženie potvrdenia o príjme od tvrdeného zamestnávateľa. Takto zapísané informácie navodili dojem o schopnosti žalovaného splácať úver. Postup žalobcu je preto možné v konkrétnych okolnostiach hodnotiť podľa § 11 ods. 2 veta druhá a tretia zákona č. 129/2010 Z. z. ako hrubé porušenie povinnosti veriteľa s dôsledkami, ktoré z porušenia vyvodil súd prvej inštancie - o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.“

Rozsudok Súdneho dvora EÚ C-679/18: „Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. Články 8 a 23 smernice 2008/48 sa majú ďalej vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa sankcia za porušenie povinnosti veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluvy o úvere spojenej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny v dobe primeranej jeho možnostiam, uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne, a to v trojročnej premlčacej dobe.“ Vzhľadom na skutočnosť, že predmetná zmluva o poskytnutí pôžičky neobsahuje všetky podstatné náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z., žalobca nemá nárok na zaplatenie úrokov a poplatkov z úveru, a preto všetky žalovanou vykonané platby na predmetný záväzok vo výške 4.256,- EUR je potrebné započítať na istinu, t.j. žalobcom uplatnený nárok vo výške 9.585,21 EUR nie je dôvodný. Zároveň z dôvodu porušenia povinností skúmať pred poskytnutím spotrebiteľského úveru schopnosť žalovanej splácať poskytovaný úver nemal právny predchodca žalobcu právo žiadať predčasné splatenie spotrebiteľského úveru.

Podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch: ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti považuje žalovaná nárok žalobcu za nedôvodný a navrhuje, aby súd žalobu zamietol a priznal jej náhradu trov konania v celom rozsahu. V prípade, ak by súd dospel k názoru, že žaloba je dôvodná, resp. čiastočne dôvodná, navrhuje žalovaná, aby jej súd umožnil uhradiť dlžnú sumu formou splátok vo výške 20,00 EUR mesačne, a to vzhľadom na jej nepriaznivú finančnú situáciu.

14. Právny zástupca žalovanej na pojednávaní dňa 04.08.2020 sa pridŕžoval vyjadrenia v odpore voči platobnému rozkazu ako aj vyjadrenia zo dňa 03.08.2020.

15. Súd vypočul žalovanú ako stranu sporu k uzatvoreniu pôžičky, skúmaniu bonity klienta pri uzatvorení pôžičky, schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebný úver. Žalovaná na pojednávaní dňa 04.08.2020 uviedla, že nikto pri podpise zmluvy neskúmal s ňou bonitu, na začiatku jej dali vysoký úrok, priemernú RPMN neuviedli. Dve splátky po 20,- Eur sú posledné splátky, predtým tri roky nič neuhradila. Do roku 2017 hradila sumu 222,28 Eur, platila úver úverom, čo bola jej chyba. Mala iné úvery, úver, ktorý je predmetom tohto sporu platila z úveru 5.000,- Eur čo jej poskytli. Dostávala minimálnu mzdu 320,- Eur, od 01.07.2015 je na dôchodku. Má slovenský a český dôchodok, slovenský vo výške 158,- Eur, český vo výške 260,- Eur. Nepracovala v Českej republike, len podnik kde pracovala patril do Čiech. Pracovala na Hospodárskej ústredni železníc ako ekonómka, patrilo to pod Prahu. Od roku 2015 do roku 2017 platila pôžičku 222,28 Eur, od roku 2017 do 2020 nezaplatila nič, lebo jej to nevychádzalo. Býva v dvojizbovom byte kde nájomné platí 201,- Eur, elektrinu 20,- Eur.

16. Súd na základe predložených listinných dokladov zistil nasledujúci skutkový stav:

17. Súd oboznámil Notársku zápisnicu G. XXXX/XXXX z č.l. 4 - 7, prílohu k rozdeleniu majetkov, záväzkov č.l. 8, Zmluvu o poskytnutí pôžičky s Consumer Finance Holding a žalovanou číslo XXXXXXXX zo dňa 05.02.2015 v O. dátumovaná 16.02.2015 z č.l. 10 - 13, Dodatok k zmluve o poskytnutí pôžičky číslo XXXXXXXX z 27.02.2015 z č.l. pv 13, predžalobnú upomienku z 26.01.2017 od Consumer Finance

Holding s doručenkou z č.l. 14 - pv 14, prehľad splátok a úhrad z č.l. 15 - 16, vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného v odpore zo dňa 10.12.2019 z č.l. 31 - 41, súhrnné informácie o novo poskytnutých spotrebiteľských úveroch za rok 2014 z č.l. pv 41 - 42, výpis z Obchodného registra Okresného súdu Prešov na Consumer Finance Holding z č.l. pv 42 - 46, odpor proti platobnému rozkazu zo dňa 10.12.2019 z č.l. 47 - 49, opakovane z 11.12.2019 z č.l. 56 - 59, opakovane súhrnné informácie bánk z roku 2014 z č.l. 60 spolu s výpisom z Obchodného registra Okresného súdu Prešov na Consumer Finance Holding po č.l. 66, č.l. 62 priemernú úrokovú sadzbu úverov poskytovaných bankami, podanie právneho zástupcu žalobcu na zmenu žalobcu z 12.06.2020 z č.l. 118 - 122 s podacím hárkom o oznámení o postúpení pohľadávky z č.l. 124, pv 123, žiadosť o postúpenie a prevod z č.l. 126, vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu z 23.07.2020 z č.l. 147 - 148, vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného v elektronickom podaní zo dňa 03.08.2020, vyjadrenie právneho zástupcu žalovanej, žalovanej z pojednávania zo dňa 04.08.2020.

18. Žalovaná poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že žalobcom predložená zmluva o úvere (evidenčné číslo XXXXXXX) neobsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti. Základnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je v zmysle ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. (v znení účinnom v čase podpisu tejto zmluvy) náležitosť vyžadovaná pod písm. y), a to uvedenie priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmysle dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z., konkrétne k ustanoveniu § 9 ods. 2 písm. y) zákonodarca uvádza: „Priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov pre typ spotrebiteľského úveru podľa písmena d) platnú ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, uverejnenú podľa § 21 ods. 2 (cieľom tohto ustanovenia je zvýšiť informovanosť spotrebiteľa. Veriteľ bude povinný v zmluve uviesť priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov pre podobný produkt na trhu. Nakoľko údaje o priemerných hodnotách ročnej percentuálnej miery nákladov za všetkých veriteľov poskytujúcich spotrebiteľské úvery budú v súlade s § 21 verejne prístupné, veritelia ich budú môcť jednoducho získať a bude možné do zmluvy o spotrebiteľskom úvere doplniť hodnotu priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov platnú ku dňu podpisu zmluvy. Spotrebiteľ tak bude presne vidieť, akú zmluvu podpisuje vzhľadom na trhový priemer. Bude sa tak môcť rozhodnúť, či si ponuku spotrebiteľského úveru podpisom akceptuje alebo bude hľadať lepšiu ponuku u iného veriteľa.“ Jednalo sa o povinnosť veriteľa, ktorá bola do zákona č. 129/2010 Z.z. zavedená už v čase jeho prijatia, a teda nešlo sa o žiadnu novozavedenú povinnosť žalobcu uvádzať túto povinnú náležitosť v čase podpisu predmetnej úverovej zmluvy. Žalobca ako podnikateľ s dlhoročnými skúsenosťami tak musí niesť plnú zodpovednosť za neuvedenie tejto zákonnej náležitosti, keďže jej neuvedenie zákon č. 129/2010 Z.z. účinný v čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého spotrebiteľského úveru. Požiadavka zákona na uvádzanie priemernej RPMN je pritom v zákone č. 129/2010 Z.z. vyjadrená absolútne jasne a určito a nepripúšťa iný výklad tohto ustanovenia.

V zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z.z. (účinný od 01.01.2015 do 31.03.2015): Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

Podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. (účinný od 01.01.2015 do 31.03.2015): Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

Rozsudok Krajského súdu Žilina, sp. zn. 10Co/514/2014: „Možno v danej spojitosti dodať, že účelom zakotvenia obligatórneho charakteru (uvádzania) údajov priemernej hodnoty RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere je, aby spotrebiteľ, ktorý ju uzatvára, mal možnosť porovnať tento údaj (vypovedajúci o priemernej výške RPMN od všetkých poskytovateľov úverov pre obdobné typy úverov) s údajom - výškou RPMN, pri ktorej je mu poskytovaný úver od dodávateľa, s ktorým uzatvára predmetnú zmluvu, a posúdiť, či poskytovaný úver je pre neho výhodný alebo nie (v porovnaní s inými poskytovateľmi obdobných úverov). Absencia tohto údajov v zmluve znemožňuje spotrebiteľovi vyhodnotiť výhodnosť jemu poskytovaného úveru.“

Rozsudok Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 16Co/7/2018 zo dňa 30.04.2019: „Odvolací súd v názorovej zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že úver poskytnutý právnym predchodcom žalobcu žalovanej je potrebné posúdiť ako bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. z dôvodu absencie údajov o priemernej hodnote RPMN podľa § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z.z. Vo vzťahu k tejto náležitosti zmluvy osobitne hodno zdôrazniť, že účelom zakotvenia obligatórneho charakteru (uvádzania) údajov priemernej hodnoty RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere je to, aby spotrebiteľ, ktorý ju uzatvára, mal možnosť porovnať tento údaj (vypovedajúci o priemernej výške RPMN od všetkých poskytovateľov úverov pre obdobných typov úverov) s údajom - výškou RPMN, pri ktorej mu je poskytovaný úver od dodávateľa, s ktorým uzatvára predmetnú zmluvu a posúdiť, či poskytovaný úver je pre neho výhodný alebo nie (v porovnaní s inými poskytovateľmi obdobných úverov). Absencia tohto údajov v zmluve preto znemožňuje spotrebiteľovi vyhodnotiť výhodnosť jemu poskytovanému úveru a preto neuvedenie tejto obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere má za následok, že poskytnutý úver sa považuje podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov.“

Zároveň je potrebné poukázať aj na skutočnosť, že pre posúdenie spotrebiteľského úveru ako bezúročného a bez poplatkov postačuje absencia čí i len jednej z podstatných náležitostí vyžadovaných zákonom č. 129/2010 Z.z.

Rozsudok Krajského súdu Trenčín, sp. zn. 4Co/178/2018, zo dňa 25.10.2018: „ak chýba čí i len jedna z náležitostí vymenovaných v § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, pretože uvedený zákon nepredpokladá kumulatívne nesplnenie všetkých zákonom predpísaných podmienok vymenovaných v ust. § 9 ods. 2 uvedeného zákona, je treba úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ bol v zmluve o úvere nesprávne uvedený termín konečnej splatnosti a nesprávne uvedená výška priemernej RPMN, takýto úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, ako uviedol aj súd prvej inštancie.“

Vo vzťahu k dojednanej výške zmluvného úroku vo výške 25,40 % je potrebné posúdiť takto dohodnutú výšku v kontexte súladu s dobrými mravmi, kedy je zrejmé, že priemerná úroková sadzba bánk za úvery poskytované v mesiaci február 2015 bola na úrovni 11,81 %, ktorú v zmluve o poskytnutí pôžičky dohodnutá úroková sadzba prevyšuje o viac ako 100 %. Vo všeobecnosti možno síce tolerovať vyšší zmluvný úrok u nebankového poskytovateľa spotrebiteľských úverov, avšak žalovaná má za to, že takto nastavený úrok je neprimerane vysoký, a teda odporuje dobrým mravom.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka: neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka: výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 6Co/3/2019: „Odvolací súd zdôrazňuje tú skutočnosť, že úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov podliehajú súdnej kontrole vo svetle princípu dobrých mravov (§ 39 Občianskeho zákonníka). Doterajšia judikatúra súdov nespochybnila, že neprimerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú základný hodnotový poriadok. Cena plnenia tak teda nie je vyňatá zo súdnej kontroly, pokiaľ ide o rozsah jej primeranosti a ani kontroly podľa generálnej klauzuly (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Prevýšenie úrokov o 100 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami nie je tolerovateľné za žiadnych okolností. Preto správne postupoval súd prvej inštancie, ak za v rozpore s dobrými mravmi považoval úroky predstavujúce viac ako 100 % oproti priemeru úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere (v tom čase 13,14 % ročne). V tejto súvislosti odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že pokiaľ sú úroky neplatné v celom rozsahu, nemožno ich ďalej ani moderovať, a preto je nutné považovať dohodu o výške úrokov za v rozpore s dobrými mravmi. Táto okolnosť totiž spôsobuje značnú nerovnováhu v postavení účastníkov v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 53 ods. 1, 5 Občianskeho zákonníka.“

Rovnako si v tejto súvislosti dovoľíme poukázať aj na rozhodovacia prax tunajšieho súdu, a síce na nedávne rozhodnutia v skutkovo a právne podobných právnych veciach: sp. zn. 19Csp/69/2019: „V predmetnej veci súd dokazovaním zistil (č. I. 79), že výška dojednaných úrokov (25 %) predstavovala až 250 % priemernej (obvyklej) úrokovej miery v danom období (10 %) za spotrebiteľské úvery pri splatnosti 1 až 5 rokov a teda v zmluve dojednaná výška úrokov podstatne a v rozpore s dobrými mravmi prevyšuje obvyklú výšku úrokov na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch.“ sp. zn. 19Csp/66/2019: „V predmetnej veci súd dokazovaním zistil (č. I. 67), že výška dojednaných úrokov (25,59 %) bola takmer 3 -násobkom priemernej (obvyklej) úrokovej miery v danom období

(8,91 %) a teda v zmluve dojednaná výška úrokov podstatne a v rozpore s dobrými mravmi prevyšuje obvyklú výšku úrokov na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Podporne súd poukazuje na v zásade konštantnú rozhodovaciu prax (najmä odvolacích) súdov, ktoré skonštatovali, že vo veciach tzv. nebankových subjektov sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky. Rozhodne nie však viac ako 100% oproti priemeru bánk a musia sa zohľadniť aj osobitosti prípadu je neobhájiteľné viac ako stopercentné navýšenie ceny úveru oproti priemeru bánk. (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co 313/2010 z 09.11.2010, rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/112/2017, sp. zn. 17Co/26/2015, sp. zn. 3Co/105/2014, sp. zn. 3Co/151/2013, sp. zn. 3Co/151/2013, sp. zn. 17Co/26/2015, sp. zn. 3Co 3/2011 z 12.10.2011).“ sp. zn. 19Csp/112/2019: „Po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že predmetná Zmluva o pôžičke je v časti týkajúcej sa výšky úrokov neplatná pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 Obč. Z. a § 3 ods. 1 Obč. Z.). Nezodpovedá všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník poskytoval veriteľovi neprímerané až úžernícke úroky. Pri posúdení primeranosti dojednanej výšky úroku treba prihliadnuť na celkové okolnosti úkonu, jeho pohnútky a účel, ktorý sledoval. Predovšetkým však treba porovnať dojednaný úrok s úrokovou mierou obvyklou z praxe peňažných ústavov pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. Zn. 1Cdo/57/2005, ZSP 35/2010). Občiansky zákonník a ani iné právne predpisy výslovne nestanovia, do akej výšky je možné pri peňažnej pôžičke dojednať úroky, z tejto skutočnosti však nemožno vyvodzovať, že by výška úrokov závisela len od dohody účastníkov zmluvy o pôžičke, nakoľko i tu platí ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností, vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov, nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Je nepochybné, že neprímerane vysoké úroky, dojednané pri peňažnej pôžičke sú všeobecne považované za odporujúce uznávaným pravidlám správania a vzájomným vzťahom medzi ľuďmi a mravným princípom spoločenského poriadku, a teda sú v rozpore s dobrými mravmi.“ Obdobne aj sp. zn. 19Csp/49/2019 a ďalšie. „Súd má poznať svoju vlastnú judikatúru, t. j. aj rozhodnutia iných sudcov (resp. senátu) toho istého súdu, a túto judikatúru musí zohľadniť bez ohľadu na to, či na ňu samotné strany sporu poukazujú. Naopak, postoj všeobecných súdov vyznačujúci sa odlišnosťou prístupu k prejednávanej veci, ktoré sú v podstate identické, bez toho, aby svoj odklon odôvodnili, je prejavom svojvôle, ktorá odporuje základnému princípu materiálneho právneho štátu.“ (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 289/2017 z 21. novembra 2017) „Súčasťou princípu právnej istoty, vyplývajúceho z čl. 1 ods. 1 ústavy je požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach, dala rovnaká odpoveď. Ak všeobecný súd rozhodne v obdobných veciach odlišným alebo protichodným spôsobom, bez zdôvodnenia odlišného stanoviska prijatého v takejto obdobnej veci, poruší základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.“ (nález Ústavného súdu SR z 15. júna 2016, č. k. II. ÚS 19/2016-40) V nadväznosti na vyššie uvedené je potrebné dodať, že v súdenom prípade predstavuje žalobcom požadovaná úroková sadzba vo výške 25,40 % ročne 215,07 % priemernej úrokovej miery v danom období (11,81 %), z čoho je zrejmé, že takto dohodnutá výška úroku je v rozpore s dobrými mravmi, a preto je takáto dohoda o úroku neplatným zmluvným dojednaním. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako ani z podanej žaloby nevyplýva, či a akým spôsobom posúdil žalobca schopnosť žalovanej splácať poskytnutý spotrebiteľský úver, ktorého mesačná splátka činí 222,28 EUR. Z predloženej úverovej zmluvy nevyplýva, aká mala byť výška príjmu žalovanej, na základe ktorej žalobca, resp. jeho právny predchodca, s odbornou starostlivosťou posúdil, že žalovaná bude schopná dlhodobo splácať takto vysokú mesačnú splátku úveru. Príjem žalovanej za mesiace 01-02/2015 bol pritom len cca 320,- EUR mesačne, pričom po odrátaní mesačnej splátky vo výške 222,28 EUR jej zostalo na živobytie sotva 100,- EUR. Ani táto skutočnosť nezabránila právnenému predchodcovi žalobcu poskytnúť žalovanej úver. Ani samotná skutočnosť, že sa jednalo o konsolidačný úver neznamena, že poskytovateľ spotrebiteľského úveru nie je povinný skúmať schopnosť spotrebiteľa splácať poskytovaný spotrebiteľský úver. V prípade, ak by právny predchodca žalobcu dôsledne skúmal bonitu klienta, tak ako mu to ukladá zákon o spotrebiteľských úveroch, dôkladne zisťoval všetky príjmy a najmä výdavky žalovanej, prišiel by nepochybne na to, že finančná situácia žalovanej neumožňuje trvalo splácať poskytnutý spotrebiteľský úver (vzhľadom na jeho výšku, dĺžku splácania). Žalovaná síce predchádzajúce záväzky v rámci možností splácala, avšak len za cenu ďalšieho zadlžovania sa u iných nebankových poskytovateľov spotrebiteľských úverov, kedy splátky úverov uhrádzala vždy z ďalšieho úveru, až do času, kedy to už možné nebolo a žalovanej začal vykonávať zrážky zo mzdy PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., na základe skôr poskytnutých spotrebiteľských úverov, čo musela žalovaná riešiť návrhom na vydanie neodkladného opatrenia na tunajší súd. Žalovaná všetky skutočnosti, ktoré od nej žalobca požadoval uviedla, zdokladovala, nič nezamietala, poskytla žalobcovi aj súhlas na nahliadnutie do príslušných databáz, z ktorých by žalobca bez pochyby zistil, že mesačné záväzky žalovanej

prevyšujú jej mesačný príjem, následkom čoho malo byť neposkytnutie ďalšieho úveru, pretože účelom skúmania bonity nie je len posúdenie rizika pre žalobcu, ale najmä to, aby sa zabránilo neúmernému zvyšovaniu úverového zaťaženia obyvateľstva a zhoršovania jeho sociálno-ekonomickej situácie. Na základe údajov dostupných právnenému predchodcovi žalobcu bolo zrejmé, že tento stav je pre žalovanú trvalo neudržateľný vzhľadom na jej nízky príjem a vysoké výdavky. Takýmto spôsobom však postupovali voči žalovanej viacerí poskytovatelia spotrebiteľských úverov, čo spôsobilo v konečnom dôsledku vysoké úverové zaťaženie žalovanej, ktoré už následne nebolo možné z jej strany napriek všetkej snahe zvládnuť a aj v súčasnosti sú žalovanej vykonávané zrážky zo mzdy na úhradu úverov, ktoré jej boli poskytnuté skôr, ako jej poskytol žalobca úver, ktorého doplatenia sa domáha v tomto konaní. Skutočnosť, že poskytovatelia spotrebiteľských úverov nedostatočne skúmali bonitu spotrebiteľov je podporená aj viacerými neskoršími zmenami zákona o spotrebiteľských úveroch a sprisňovaním pri skúmaní bonity pred poskytnutím spotrebiteľského úveru. Formálne skúmanie, t.j. skúmanie bonity len za účelom formálneho naplnenia znenia zákona bez toho, aby bol týmto posúdením naplnený aj sledovaný účel zákona nemožno chápať ako splnenie povinností veriteľa pred poskytnutím spotrebiteľského úveru. Takéto uľahčenie si plnenia svojich povinností a čisto formálne posúdenie bonity, navyše nedôsledné, zo strany žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu, nemožno akceptovať a je potrebné vyhodnotiť ho ako porušenie povinností veriteľa konať s odbornou starostlivosťou. Veriteľ ako odborne zdatná osoba má predstavovať akýsi záchranný mechanizmus v prípade, ak spotrebiteľ nedokáže dostatočne posúdiť svoju bonitu a následky ďalšieho zadlžovania sa.

Podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch: veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

Krajský súd Prešov, sp. zn. 19Co/87/2016: „Odvolačný súd má za to, že odborná starostlivosť poskytovateľa úverov je starostlivosťou odbornou vtedy, ak je komplexom účinných nástrojov umožňujúcich zhodnotiť potenciál spotrebiteľa splatiť úver, rozsah ktorých bude daný individuálnymi okolnosťami. Nie odbornou je aj vtedy, ak je povrchná, ak je jej zmyslom expanzia kvantity bez zohľadnenia kvality, a to nielen vo vzťahu k spotrebiteľom, ale aj vo vzťahu k vlastným zdrojom, ktoré sú neodbornou starostlivosťou potenciálne negatívne ohrozené taktiež. Odvolačný súd s poukazom na uvedené v kontexte so skutkovým stavom zisteným z dôkazov vykonaných v priebehu celého konania dospel k záveru o tom, že žalobca hrubo porušil svoje povinnosti overiť úverovú schopnosť spotrebiteľa, žalovanému poskytol úver bez overenia údajov o jeho ekonomickej situácii, uspokojil sa s údajmi uvedenými treťou osobou do vyhlásenia podpísaného žalovaným, ktoré boli nepravdivé, nepravdivosť by bol pritom ľahko zistil už z požiadavky na doloženie potvrdenia o príjme od tvrdeného zamestnávateľa. Takto zapísané informácie navodili dojem o schopnosti žalovaného splácať úver. Postup žalobcu je preto možné v konkrétnych okolnostiach hodnotiť podľa § 11 ods. 2 veta druhá a tretia zákona č. 129/2010 Z. z. ako hrubé porušenie povinností veriteľa s dôsledkami, ktoré z porušenia vyvodil súd prvej inštancie - o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.“

Rozsudok Súdneho dvora EÚ C-679/18: „Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinností stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. Články 8 a 23 smernice 2008/48 sa majú ďalej vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa sankcia za porušenie povinností veriteľa posúdiť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa, ktorá spočíva v neplatnosti zmluvy o úvere spojenej s povinnosťou spotrebiteľa vrátiť veriteľovi poskytnutú sumu istiny v dobe primeranej jeho možnostiam, uplatní len pod podmienkou, že daný spotrebiteľ túto neplatnosť namietne, a to v trojročnej premlčacej dobe.“ Vzhľadom na skutočnosť, že predmetná zmluva o poskytnutí pôžičky neobsahuje všetky podstatné náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z., žalobca nemá nárok na zaplatenie úrokov a poplatkov z úveru, a preto všetky žalovanou vykonané platby na predmetný záväzok vo výške 4.256,- EUR je potrebné započítať na istinu, t.j. žalobcom uplatnený nárok vo výške 9.585,21 EUR nie je dôvodný. Zároveň z dôvodu porušenia povinností skúmať pred poskytnutím spotrebiteľského úveru schopnosť žalovanej splácať poskytovaný úver nemal právny predchodca žalobcu právo žiadať predčasné splatenie spotrebiteľského úveru.

Podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch: ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti považuje žalovaná nárok žalobcu za nedôvodný a navrhla, aby súd žalobu zamietol a priznal jej náhradu trov konania v celom rozsahu. V prípade, ak by súd dospel k názoru, že žaloba je dôvodná, resp. čiastočne dôvodná, navrhuje žalovaná, aby jej súd umožnil uhradiť dlžnú sumu formou splátok vo výške 20,00 EUR mesačne, a to vzhľadom na jej nepriaznivú finančnú situáciu. Súd z uvedených dôvodov žalobu v celom rozsahu zamietol.

Súd uvádza, že pokiaľ sa pri premlčaní vychádza z ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka, teda že premlčacia doba plynie odo dňa, kedy sa mohlo právo vykonať po prvý raz, v spojení s ustanovením § 103 Občianskeho zákonníka je nutné poznamenať, že ak sa žalovaný dostal do omeškania prvýkrát splátkou zročnou dňa 20.07.2016, žalobca by nemohol pristúpiť k zosplateniu a uplatniť právo v súvislosti s vyhlásením mimoriadnej splatnosti skôr ako po troch mesiacoch od danej splátky. Z uvedeného vyplýva, že právo spojené s vyhlásením mimoriadnej splatnosti mohol veriteľ prvýkrát (teda aj súdne) uplatniť najskôr dňom 20.10.2016, kedy uplynuli 3 mesiace od omeškania splátky. Je taktiež neprijateľné, aby začiatok premlčacej doby pre celý dlh začal plynúť splatnosťou neuhradenej splátky, t. j. aj pre splátky, ktoré ešte nie sú splatnými, nakoľko z predloženého prehľadu splátok a úhrad je zrejmé, že splátky predpísané pred zosplatením sú posudzované v režime premlčania každej splátky osobitne.

19. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

20. Žalovaná bola v podstatnej časti úspešná, neúspešná v nepatrnej časti, súd má za to, že úspech sa približuje 100 %-tám, a preto priznal žalovanej právo na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 percent.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v potrebnom počte vyhotovení. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok); ak ide o rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 370 ods. 1, § 376 ods. 1 CSP).